

ציון בסייר, העולם הזה

**ירון לונדון:**

**„אני הרפתקן, ולא איכפת לי להיכשל!“**

אחת התוכניות הבלתי-נשכחות בטלוויזיה הישראלית היתה „סוף ציטוט“, שבה ריאיון ירון לונדון חבורת-ילדים. לכן, כשנודע לי שירון לונדון מנחה תוכנית-ילדים, ישבתי מול הטלוויזיה בשעה 5.30 אחרי-הצהריים בציפייה דרוכה. ואז באה האכזבה. למראיין הכי טוב שהיה לטלוויזיה אייפנים נתנו לראיין ילדים קטנים במשך שלוש-ארבע דקות בכל פעם, ובין קטעי הראיונות הכניסו שירים ותעלולים אחרים. אז נכון שהתוכנית מכוונת לילדים, ולא לאנשים בגילי. אבל בכל זאת נראה לי שלונדון מבובז בה. האם גם אתה מרגיש כך, שאלתי אותו.

לא. אני פשוט לא לוקח את עצמי כל-כך ברצינות. לתוכנית הזאת התגלגלתי במיקרה, כמו שתמיד אני עושה דברים במיקרה. פנה אלי מפיק פרטי בשם מיכאל כהן אלרו והציע לי, כמו שהציע לאחרים, להנחות תוכנית-ילדים. מסיבות אלה או אחרות אני נבחרתי, וחשבת שזה אתגר לרובך את הקטנים.

● העניין הוא שהכוח שלך כלרוב אנשים הולך כאן לאיבוד, כי קוטעים אותך כל הזמן בשירים ובריבויים.

ככה היתה התוכנית הראשונה שראית. הקלטנו כבר 12 תוכניות, ויש כאלה שהשיחה בהן היא רצופה, והתשובות מעניינות יותר. העניין הוא שממחים לענייני ילדים הסביבה לנו שילדים (צופי-טלוויזיה) זקוקים לרוח תזונית על

**טלוויזיה**

המירקע, ולכן שפע האלמנטים הוא הכרחי בתוכנית המיועדת לגיל הצעיר.

● כבר שמעתי שאמרו שלקחת על עצמך תוכנית כזאת, כי רצית שיראו שישך גם צד נחמד.

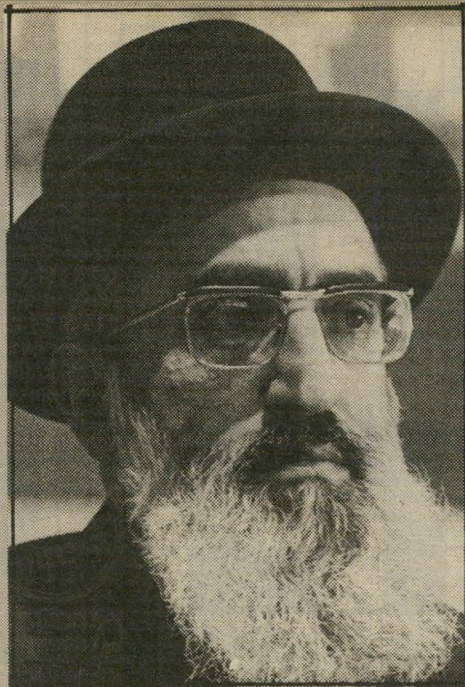
אני שמח מאוד שזאת התגובה. לא. זאת היתה הכוונה שלי, אבל לאחר-מעשה אני לא יכול להתלונן על כך.

● ובכל זאת, לא חשבת שהתוכנית קטנה עליך? לא סהרת שזה יזיק לך?

אני הרפתקן, אני מוכן ללכת על כל רכב שנראה לי מעניין, וגם לא אכפת לי להיכשל.

● ידוע שעזבת את הטלוויזיה בגלל השכר הנמוך. האם התנאים השתפרו?

אני לא עובד היום במשכורת של הטלוויזיה. מפיק פרטי לוקח אותי כפריילאנס, ומשלמים לי לפי יו-הקלטה. (דניאלה שמי)



**שלמה גורן:**

**„צריך להספיד גם חיילים לא-יהודיים!“**

נודע כי נבדקת האפשרות למנות אימאם בצה"ל, כדי שיספיד חיילים מוסלמים (בדואים) המשרתים בצה"ל והנושלים במילוי תפקידם. בצה"ל משרתים כבר זה שנים רבות חיילים דרוזים, צ'רקסים ומוסלמים, וגם ביניהם נפלו רבים במיסגרת שרותם. מי הספיד אותם עד היום, שאלתי את מי שהיה במשך שנים ארוכות הרב הראשי לצה"ל, הרב שלמה גורן.

בכל פעם שנפל חייל שאינו יהודי, היינו דואגים להביא אישדת מתאים.

● עכשיו אני מבינה שיש בעיות, בי אנשי דת מסרבים לבוא, מאז תחילת האינתיפאדה. אני לא יודע. יכול להיות.

**דת**

● ואיך נראה לך הרעיון למנות אימאם שישרת בצה"ל?

זה היה רעיון שלי לפני 30 שנה. אני פניתי לראשי-הממשלה דאז, דויד בן-גוריון, והסברתי לו את חשיבות הדבר. בן-גוריון הסכים מייד, ואני התחלתי לטפל בעניין, וכבר היה תקן בדרגת סרן, משהו המקביל לרב בצבא. וסרן או, בתקופה שעוד לא היתה אינפלציה בדרגות, היתה ררגה גבוהה. הכל היה מוכן, היה לי גם מועמד שהיה מקובל על כולם.

● ולמה זה לא יצא אל הפועל?

כי ברגע האחרון הודיעו לי מהמסכל לעצור את המינוי. משהו שם במסכל כנראה התחרט.

● והנה עברו 30 שנה, ועכשיו הרשעים שוב על הרעיון. אתה עדיין בעד?

כן. כל זמן שיש חיילים מרת אחרת, המשרתים בצבא וגם נופלים, צריך להספיד אותם. (דניאלה שמי)



אלי דסה, העולם הזה

**אירנה לוינהוף:**

**„אני לא אמשלו עלי-חנאי!“**

ביום השני התקיימה מול ביתו של שר-הביטחון, יצחק רבין, מישרת-מחאה של תנועת „יש גבול“, במחאה על כליאתו של עמית לוינהוף, מחותמי מיכ"ת השמיניסטים. עמית יושב בכלא זו הפעם הרביעית, ובתום תקופת-המאסר יעמוד מאסרו על 103 ימים.

בין המפגינים היו גם אירנה וקרלוס לוינהוף, הוריו של עמית. אירנה היא עולה מאורוגוואי, אביה „נעלם“ ב-1975, שנתיים אחרי שתפסה כת צבאית את השיל-טון. הוא נחטף על-ידי הצבא, ועד היום נמצא ברשימת הנעדרים. לפי עדויות שבידי המישפחה הוא נעצר, עונה וכנראה נרצח.

שאלתי את אירנה איך היא מרגישה כאם לבן המסרב לשרת בשטחים הכבושים.

קודם כל, אני מרגישה גאוה. היום, במיוחד, כשהטירוף משתלט על המדינה, או שיש תחושה שהטירוף משתולל, אני חושבת שלשבת בכלא ולסרב לרכב בני עם אחר, לסרב להשתתף במעגל-הטירוף — זוהי סיבה לגאווה. חוץ מה גאוה — קשה. קשה להיות אם, על אחת כמה וכמה להיות איתו במצב הזה. מצד שני הוא מאוד שלם עם עצמו. אני גאה בו לא רק בגלל האספקט הפוליטי, אלא מפני שהוא עושה משורו שהוא גאה בו.

● את רואה המשכיות בין הפעילות באורוגוואי לסירוב לקחת חלק בפעולות-דיכוי כאן?

**סרבנות**

אני לא יכולה להימנע מלראות המשכיות. אני חושבת שאנחנו מין שרשרת. וחוז מזה, הורי בעלי הם ניצולי אושוויץ, וגם לזה יש השפעה.

● אתם תומכים בעמית ובצעדיו?

אנחנו תומכים בו לחלוטין, אבל אנחנו חוזרים ואומרים לו שאנחנו קודם כל ההורים שלו, בכל דבר שהוא יעשה. אני לא אמשלו על-תנאי. אילו היה מחליט החלטה אחרת, הייתי עומדת מאחוריו באותה המידה. קודם כל הוא הבן שלי.

● איך היית מגדירה את ההבדלים בין פעויות-לתי-מחאה באורוגוואי, בתקופת הדיקטטורה לבין מה שנעשה כאן, בקשר להתנגדות לכיבוש?

לשימחתי הגדולה ההבדלים הם גדולים מאוד, ואחת המטרות שלי כחיים היא לשמור שההבדל הזה יגדל. (אורית ורובבל)